

**ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΓΩΓΗΣ ΥΓΕΙΑΣ
Σχολικού Έτους 1998-99**

1^ο Γυμνάσιο Έδεσσας

ΘΕΜΑ: ΔΙΑΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΦΗΒΩΝ

**ΜΕΤΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ
ΙΩΑΝΝΗ ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ “ ΟΤΑΝ ΗΜΟΥΝ ΔΑΣΚΑΛΟΣ”
ΣΕ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΣΕΝΑΡΙΟ**

Παιδαγωγική ομάδα:

**Αικατερίνη Αντωνοπούλου, καθηγήτρια Αγγλικών
Μερόπη Βλάχου, Φιλολόγος
Κωνσταντίνος Κιουρτσής, υπεύθυνος Αγωγής Υγείας**

Μεταγραφή σε θεατρικό σενάριο – σκηνοθεσία - σκηνογραφία:

**Αικατερίνη Αντωνοπούλου, καθηγήτρια Αγγλικών
Μερόπη Βλάχου, καθηγήτρια φιλόλογος**

ΔΙΑΝΟΜΗ

Επιθεωρητής:	Μαρία Καρτσώλη
Α' Δάσκαλος Γιώργης Περδικάκης	Τρύφων Πάσχος
Β' Δάσκαλος : Πολύδωρας:	Λευτέρης Σταματίου
Μαριγώ - Αδελφή του Γιώργη	Θεανώ Καρατσώρη
Πρόεδρος	-----
κυρα-Χαϊδω- καφετζού:	Αρχοντούλα Ζδρού
Παπάς (Δετορογιώργης)	Δαμιανός Παρασκευάς
Αστυνόμος	Γιώργος Καρατσώρης
Φωτεινή	Βενετία Δούπκαρη
Χήρα, κυρα-Βαλεντίνη	Δήμητρα Καραμάνη
Σταυριανός	Αντώνης Δίου

Μαθητές:

Μανωλάκης	Θωμάς Ουζούνης
Ζαφειρώ(η καλή μαθήτρια)	Τασούλα Παπαευθυμίου
Ζαχαρούλα	Νικολέττα Πεκιάρη
Ερμιόνη	Δήμητρα Μητσάνη

Φωνή ταχυδρόμου από μακριά: - **Μαριγώ. Μαριγώ! Έλα! Γράμμα από τον αδελφό σου ...**

Η φωνή της Μαριγώς: - **Έρχομαι! Έρχομαι!**

(ακούγονται βιαστικά βήματα...Η Μαριγώ μπαίνει στη σκηνή, προχωράει σιγά-σιγά προς τη θέση της λαχανιασμένη Σκίζει όλο αγωνία το φάκελο)

**Πώ, πώ! Άργησε, αλλά έστειλε
Α πα πα.... αυτό δεν είναι γράμμα....
Βιβλίο είναι.....**

η Μαριγώ διαβάζει το γράμμα δυνατά ...

Αγαπημένη μου Μαριγώ. Συγχώρα με που άργησα να σου γράψω, αδελφούλα μου Ε! Δεν είναι κι εύκολο ν αλλάζεις τη ζωή σου από τη μια μέρα στην άλλη Λοιπόν, όλα άρχισαν όταν

28 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ - Σκηνή 1^η: Γιώργης & Επιθεωρητής

Επιθ:	Καλημέρα Γιώργη	
Γιω:	(αφηρημένος... όλος απορία κοιτάει τον Επιθεωρητή...)	
Επ.	Ο Μαρινάκης είμαι.... Εμμανουήλ Μαρινάκης, φίλος του πατέρα σου. Επιθεωρητής των Σχολείων...	
Γιω.	Ω! Χαίρετε κ. Μαρινάκη. Πώς είστε; Με συγχωρείτε, ήμουν αφηρημένος.	
Επ.	Λοιπόν; Τι απεφάσισες;	
Γιω	Για τα ορτύκια;	
Επ.	Ποια ορτύκια;	
Γιω.	Ααα! νόμιζα ότι ξέρετε το σχέδιο που έχουμε να πάμε στη Παλιόχωρα να κυνηγήσουμε ορτύκια.	
Επ.	Ουφ! καημένη, λύσσα σ' έχει πιάσει μ' αυτό το κυνήγι! Και νάκανες τίποτε τουλάχιστον, αλλά ξοδεύεις άδικα σκάγια και μπαρούτι	
Γιω.	Α! Αυτό είναι δική μου δουλειά.	
Επ.	Ας είναι τέλος πάντων. Δε με απασχολεί αυτό. Τι θα γίνει; Θα πάς στην Αθήνα;	
Γιω.	Όπως φαίνεται, θα πάω.	
Επ.	Και ποια επιστήμη θα ακολουθήσεις;	
Γιω.	Ξέρω και γώ; Δεν αποφάσισα ακόμη.	
Επ.	Δεν αποφάσισες ακόμη; Εσύ παιδί μου, είσαι άλλου είδους άνθρωπος! Δεν έχεις καμία συγκεκριμένη κλίση; Εγώ, από το Δημοτικό ακόμα κατάλαβα ότι είχα κλίση στα Νομικά, και από τότε δεν άλλαξα γνώμη. Κάθε άνθρωπος έχει και μία κλίση, και οφείλει να την ακολουθεί, αλλιώς θα αποτύχει στη ζωή του...	
Γιω	Λοιπόν, να σου πώ την αλήθεια; Έχω πράγματι μίαν κλίση	
Επ.	Αλήθεια; Τι κλίση;	
Γιω	Στο κυνήγι. Έχει το Πανεπιστήμιο κυνηγετική Σχολή;	
Επ.	Αμάν! Βρε αδελφέ, για να τελειώνουμε, μια πρόταση έχω να σου κάμω. Το ξέρεις ότι είμαι επιθεωρητής στα Σχολεία. Λοιπόν, για ένα Σχολείο έξω, στην επαρχία. Δέχεσαι να σε διορίσουμε δάσκαλο;	
Γιω.	Χα , χα, χα,.... Δάσκαλος! Δάσκαλος; Τους παραχόρτασα τους δασκάλους!	
Επ.	Ναι, αλλά το κυνήγι δεν το παραχόρτασες μου φαίνεται...Κι εκεί που θα σε διορίσουμε έχει τόσο κυνήγι, που δεν τόχεις δει ποτέ εδώ στον κάμπο που πας και ηλιοψήνεσαι άδικα!	
Γιω.	Έχει και πέρδικες;	

Επ.	Και πέρδικες, και λαγούς και τσίχλες και ότι άλλο θες. Και γω είχα μανία κάποτε με το κυνήγι και ξέρω. Το βουνό εκεί είναι γεμάτο πέρδικες.	
Γιω.	Τότε τι συζητάμε; δέχομαι! Με θέλετε τίποτε άλλο; Με περιμένει κάποιος φίλος να συνηνοηθούμε για το κυνήγι. Αύριο το πρωί πάμε στο Ακρωτήριο.	
Επ.	Τσ, τσ, τσ! Καλά μου τόλεγε ο πατέρας σου, πως το κυνήγι σου πήρε τα μυαλά. Μα ευλογημένε, δεν έχεις τουλάχιστον την περιέργεια να μάθεις σε ποιο σχολείο διορίζεσαι, και τι μισθό θα σου δίνουμε τέλοσπάντων;	
Γιω.	Α! ναι! Έχετε δίκιο! Είμαι αφηρημένος. Ε! Έχει μπεκάτσες το χωριό. Αυτό τόπαμε. Έχει όμως και όμορφα κορίτσια;	
Επ.	Αν είναι για γάμο, έχει. Αν είναι για να περνάς τον καιρό σου, θα κακοπεράσεις. Και καλά που μου το θύμισες αυτό το ζήτημα. Πρόσεχε καλά! Οι χωρικοί είναι πολύ αυστηροί σ' αυτό το θέμα. Λοιπόν, αν έχεις σκοπό να παιζογελάς και να πειράζεις κορίτσια, καλύτερα μην πας καθόλου, γιατί θα γυρίσεις άσχημα, αν ποτέ γυρίσεις...	
Γιω.	Ε! καλά τώρα... αυτά τα ξέρουμε. Αλλά το χωριό, πού είναι;	
Επ.	Δεν είναι μακριά από τα Χανιά. Τα παιδιά είναι λίγα, και το σχολείο θα έχει δύο τάξεις. Πρώτη και Δευτέρα.. Εσύ θα διδάσκεις στη Δευτέρα τάξη. Την Πρώτη θα την αναλάβει ένας παλιός δάσκαλος. Εσύ θα είσαι κάτι παραπάνω από δάσκαλος. Θα είσαι ο Διευθυντής του Σχολείου.	

Η Μαριγώ συνεχίζει να διαβάζει δυνατά το γράμμα του αδελφού της

....Μόνο την ημέρα που ανέλαβα τα καθήκοντά μου κατάλαβα ότι το έργο που με τόση ελαφρότητα αποδέχθηκα, είχε και τις δυσκολίες του. Και η πρώτη δυσκολία ήταν ότι εγώ ο δάσκαλος.....είχα ανάγκη από διδασκαλία, διότι είχα σχεδόν εντελώς λησμονήσει τα μαθήματα τα οποία επρόκειτο να διδάξω και στα οποία άλλωστε ποτέ δεν διέπρεψα ως μαθητής. Έπειτα οι προεστοί του χωριού που ήρθαν να με γνωρίσουν δεν έμειναν και πολύ ευχαριστημένοι....

15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ Σκηνή 2^η.

ο Γιώργης, ο Πολύδωρας, ο παπάς, ο αστυνομικός, η καφετζού η κυρα-Χαΐδω, ο πρόεδρος καθισμένοι σε ένα τραπέζι... Έρχεται ο Γιώργης και κάθεται σε ένα τραπεζάκι μόνος του...

Γιώργης:	Καλημέρα σας ... Χαίρετε.	
Παπάς:	Εσύ, τι είσαι τέκνον μου;	
Γιωργής:	Ποιος, εγώ; Εγώ είμαι κυνηγώ.... εεε δάσκαλος! Είμαι ο διευθυντής του σχολείου. Γεώργιος Περδικάκης	
Καφετζού:	Σαν πολύ νέος μου φαίνεσαι	
Γιω	Ναι. Μόλις τελείωσα το Γυμνάσιο. Επρόκειτο να εγγραφώ στο Πανεπιστήμιο, αλλά ... με διόρισαν δάσκαλο. Αλήθεια.... Ωραίο δάσος έχει το χωριό... Καλό κυνήγι έχει;	

(Καμμία απάντηση. Όλοι κοιτάζονται)

Παπάς:	‘Ιντα διαόλου δάσκαλος είν’ ετούτος;	
Πρόεδρος:	Για το σχολείο, δεν ρώτησε ακόμα τίποτα....	
Πολύδωρας:	<p>Για κυνήγι δεν ξέρω, αλλά ωραίο σχολείο και καλούς μαθητές έχει το χωριό. Διδάσκω επί σειράν ετών.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Εδιδάχθην να διδάσκω. Και με ικανοποιεί η επίδοσις των μαθητών μου. Δεν είναι και εύκολον πάντα. Γνωρίζετε όλοι σας, ότι τα παιδιά έχουν τον διάολο μέσα τους. Γιαυτό και ο δάσκαλος πρέπει να έχει μαστίγιον. <p>Ενθυμείστε τον Ιησούν εις τον ναόν. Μαστίγιον σας λέγω! Όμως για να μαστιγώσεις τον διάολον, θα πονέσεις το παιδί . Αλλά ένας σφάλιαρος ή μία βιτσιά πότε-πότε είναι καλόν. Έτσι ο διάολος μέσα τους κοιμάται. Όταν μεγαλώσουν θα μπορούν να τον πολεμούν όπως εμείς οι μεγάλοι. Σας βλέπω και σας χαίρομαι. Είστε άγιοι άνθρωποι. Έχετε εγκράτειαν. Και όταν ο διάολος ξυπνά μέσα σας, ορίστε ο ιερέας μας. Ο πνευματικός μας.</p> <p>(Ο Πολύδωρας κοιτάζει με νόημα τον Γιώργη)</p> <p>Είμαι θρήσκος άνθρωπος. Η εκκλησία είναι σπίτι μου.</p> <p>(Απευθύνεται στο Γιώργη...)</p> <p>Κύριε Περδικάκη . . Πολύδωρας Αρχοντίδης. . Δημοδιδάσκαλος . . συνάδελφος στο ίδιο σχολείο. Δεν με πειράζει βέβαια που δεν είμαι εγώ διευθυντής δεν αισθάνομαι την παραμικρή μνησικακία για σας.</p>	

Γιω	Γιατί μνησικακία;	
Πολ.	Διότι... πώς να Σας το πω.. Για τη θέση που πήρατε έχω εργαστεί, κ' ήλπιζα και γω ... Όλοι σχεδόν οι μαθητές του σχολείου μας έχουν περάσει από τα χέρια μου. Θα το δείτε, τους έχω κάμει ξεφτέρια... Όταν πρωτοήλθα σ' αυτά τα χωριά, σχολεία δεν υπήρχαν, και μόνον ολίγα παιδιά εδιδάσκοντο τα κολλυβογράμματα. Τέλος πάντων, είχα δικαιώματα, αλλά έπρεπε να 'μαι Κρητικός για να μου τα αναγνωρίσουν, κι εγώ Κτητικός δεν είμαι, ούτε και μέσον έχω	
Γιω	Αν γνώριζα ότι θα καταπατούσα ξένα δικαιώματα, σας βεβαιώνω ότι δεν θα δεχόμουν τον διορισμό. Αλλά ως τα χτες, ούτε τα δικαιώματά σας εγνώριζα, ούτε και σας τον ίδιο. Εγώ ούτε δάσκαλος είμαι, ούτε παρακάλεσα κανένα να με διορίσει. Απεναντίας, με παρακάλεσαν να δεχτώ. Είμαι απόφοιτος εξαταξίου Γυμνασίου. Είμαι φοιτητής του Πανεπιστημίου, και μάλιστα ζημιώνομαι γιατί χάνω τα μαθήματά μου.	
Παπάς:	Ψάλλεις κύριε δάσκαλε;	
Γιώργης	“Όχι !	
Παπάς:	Τι είδους παιδεία είναι αυτή σήμερα; Να μη διδάσκουν στους νέους εκκλησιαστική μουσική!	
Πολύδ:	Δεν έχουν όλοι το χάρισμα της φωνής. . . Έπειτα . . . εγώ θ' αναπληρώ τον κ. Διευθυντή εις αυτό το καθήκον. Δόξα τω θεώ, εγώ και μουσική γνωρίζω και φωνήν διαθέτω!.	
Γιώργης	(<i>μονολογεί</i>) Εμ βέβαια... Έτσι μαύρος σαν ξυλοκέρατο που είσαι, πού την έμαθες άραγε την μουσική; στην Ουγκάντα ;	
Πρόεδρος:	Κόπιασε κυρ-δάσκαλε. Έλα να σε κεράσουμε μία ρακή..	
Αστυν	Από μένα ένα μεζεδάκι...	
Παπάς	Κι από μένα λίγες ελίτσες...	
Καφετζού	Άντε κι ένα συκαλάκι να σε γλυκάνουμε	

(Βρίσκονται για λίγο οι δυό τους, στο τραπέζάκι του Γιώργη... και ο Γιώργης συνεχίζει προς Πολύδωρα)

Γιω	Καλά που δόθηκε η αφορμή και εξηγηθήκαμε από την αρχή της συνεργασίας μας, γιατί εγώ τουλάχιστον επιθυμώ να περάσουμε τον λίγο χρόνο που θάμαστε μαζί με ομόνοια.	
Πολ	Και γω το ίδιο	
Γιωργ	Τι έχουμε να μοιράσουμε; Εγώ φέτος είμαι δάσκαλος. Του χρόνου δεν θα είμαι. Θα πάω στα μαθήματά μου, Στην επιστήμη μου και θα σας αφήσω τη θέση μου να τη χαίρεστε. Φιλοδοξία δασκαλική, δεν έχω καμία.. Και ήλθα με την ειλικρινή διάθεση να έχω τον τίτλο του Διευθυντή, μόνον για τους τύπους. Αν θέλετε, τον τίτλο, σας τον χαρίζω. Τι μου χρησιμεύει, αφού είναι ένας τίτλος τόσο εφήμερος; Θα με υποχρεώνατε μάλιστα αν είχατε την καλοσύνη να αναλάβετε όλα τα μαθήματα και των δύο τάξεων.	
Πολ	Μα.....	
Γιω	Α! Σας είναι δύσκολο. Τότε αφήνω να διδάσκετε την Αριθμητική και τα Ελληνικά και στην τάξη μου και εγώ αναλαμβάνω να διδάσκω την Γεωγραφία και την Εκκλησιαστική Ιστορία στη δική σας τάξη. Έτσι, αποκαθίσταται πλήρης ισότης μεταξύ μας. Άλλωστε, να σας πω όλην την αλήθεια; Εγώ ήλθα εδώ για να κυνηγάω , και το δασκαλίκι είναι μάλλον η πρόφαση. “Έχω αδυναμία στο κυνήγι. Και γι’ αυτό, αντί για βιβλία έφερα μαζί μου τουφέκια και σκυλιά.	

Πολ.	Αφού το θέλετε, τα αναλαμβάνω. Αλλά ως ειλικρινής άνθρωπος, χρεωστώ να σας πω ότι αυτό δεν σας συμφέρει καθόλου. Τι θα λένε οι μαθητές όταν θα βλέπουν ότι εγώ ο κατώτερος διδάσκω τα δυσκολότερα και κυριότερα μαθήματα; Αμ οι γονείς τους; Η Επιθεώρηση;	
Γιώργ	Ας σκεφτούν ότι θέλουν. Λίγο με μέλει. Αν ζητήσω να με διορίσουν και πάλι, ας μην με διορίσουν. Έλλωστε, που το βρήκαν αυτό γραμμένο, ότι δηλαδή τα σπουδαιότερα μαθήματα είναι τα Ελληνικά και τα Μαθηματικά; Για μένα είναι τα Θρησκευτικά. Η Ιερά Ιστορία. Λοιπόν . . . σύμφωνοι ;	

Η Μαριγώ συνεχίζει να διαβάζει δυνατά το γράμμα του αδελφού της

Για να μην στα πολυλογώ Μαριγώ μου, στάθηκα τυχερός. Πήρε αυτός τα Μαθηματικά.... τι μαθηματικά να διδάξω εγώ, που μόνο τις τέσσερις πράξεις θυμάμαι.. μου έμειναν όμως τα Ελληνικά.
Όμως ... Αρχισα να μετανιώνω που δέχτηκα τη θέση...
Έβλεπα ότι για να διδάξω, έπρεπε να διαβάζω περισσότερο και από τους πιο άσχετους.
Έπρεπε να αποστηθίσω όλην τη Γραμματική, να απομνημονεύσω τα φρικτά και ατέλειωτα ονόματα των ηρώων της επανάστασης, ανώμαλα ρήματα, χρονολογίες ...
Όσο ήμουν στο Γυμνάσιο, κουτσά στραβά τα κατάφερα, και όταν πήρα το απολυτήριο, ανάπνευσα, γιατί θα ησύχαζα μια για πάντα από τα βάσανα των κανόνων και των προβλημάτων...
Τώρα όμως τι να κάνω;
Αρχισα και πάλι να μελετώ, σκυμμένος ολόκληρη τη νύχτα πάνω από το βιβλίο, ξεφυλλίζοντας τα λεξικά, φυλλομετρώντας τον κατάλογο των ανωμάτων, τις κλίσεις των ονομάτων και ρημάτων, προσπαθώντας να βρώ τους σχετικούς κανόνες

Καθώς διαβάζει η Αργυρώ, οι θαμώνες του καφενείου φεύγουν. Η καφετζού η Χάιδω, συμμαζεύει τα τραπέζια.

Ο Γιώργης μένει μόνος του σε ένα τραπέζι ...

Σκηνή 3^η ο Γιώργης, η κυρα-Χαΐδω η Καφετζού και η χήρα ονόματι Βαλεντίνη

Χαΐδω	Τελικά παλικάρι μου, βρήκες πού θα μείνεις;	
Γιω	Ναι, ευτυχώς. Αποφασίσαμε προ ολίγου με το συνάδελφο να συγκατοικήσουμε. Θα με φιλοξενήσει στο σπίτι του.	
Χαΐδω	Έχει και ένα σπίτι.! Ωραίο! Έξω από το χωριό. Πάνω στο λόφο ανάμεσα στα δέντρα...	
Γιω <i>(κοιτάει αδιάφορος)</i>	
Χαΐδω	Τι . Δε χαίρεσαι;	
Γιω	Να χαρώ ή να παραφρονήσω; Πώς θα ζήσω τόσους μήνες σαν ασκητής με ξερό ψωμί;	
Χαΐδω	Γιατί;	
Γιω	Δεν ξέρω ούτε αυγά να ψήσω. Βέβαια ο συνάδελφος ήταν υποχρεωτικότητες. Είπε πως θ αναλάβει και την μαγειρική.	
Χαΐδω	Γιατί, τι άλλο θα αναλάβει;	
Γιω	Την αριθμητική !! Είπε ότι θα βοηθούν και οι μαθητές .	
Χαΐδω	Στην αριθμητική;	
Γιω	Όχι στην μαγειρική. Έτσι θα μάθουν και κάτι πρακτικό. Σήμερα η εκπαίδευση τείνει να γίνει πρακτική.	
Χαΐδω	Ας μιλήσουμε για κάτι πρακτικό τότε. Αν χρειάζεσαι βοήθεια στο σπίτι, μπορούμε να μιλήσουμε με μια γειτόνισσα, τη κυρα Βαλεντίνη. Τη χήρα του καπετάνιου. Ταξιδεμένη. Έφτασε μέχρι και στα Κύθηρα! Όταν χάθηκε ο καπετάνιος , <i>(σταυροκοπιέται)</i> - Θεός χωριστών- η καπετάνισσα παράτησε τη θάλασσα κι ξαναγύρισε στα μέρη μας. ...Α! νέτηΚυρά Βαλεντίνη, την κουβέντα σου είχαμε ...	
Βαλ	<i>(πλησιάζει κουνιστή, με το βλέμμα καρφωμένο στο δάσκαλο, Και του απλώνει το χέρι για χειροφίλημα)</i> Καλημέρα. Καινούριος στα μέρη μας;	
Γιω	Ναι. Είμαι ο νέος σας δάσκαλος	
Χαΐδω	Μπεκιάρης είναι, και ψάχνει γυναίκα να του μαγειρεύει και να του συγυρίζει το σπίτι.. Δέχεσαι;	
Βαλ	Έλα Χριστέ και Παναγιά! <i>(σταυροκοπιέται)</i> Χήρα γυναίκα να μπαίνω σε σπίτι μπεκιάρηδων; Να μου βγει το όνομα; Δεν ξέρεις τί λένε; Η χήρα μέσα κάθεσαι, κι έξω την κουβεντιάζουν. Αν περπατήσει ταπεινά, της λεν πως καμαρώνει. Κι αν περάσει ογλήγορα, της λεν πως εξουρλάθει... κι αν κουβεντιάσει μ' άλλονε, της λεν άντρα γυρεύει, κι αν γνέθει και τη ρόκα της, της λεν πως προίκα φτιάνει. Κι αν αρρωστήσει και καμιά, της λεν παιδί θα κάμει.... Α πα, πα, πα, κυρά Χαΐδω μου. Θεός φυλάκιο!	
Χαΐδω	Μα εσύ, μια πολυταξιδεμένη, και δίνεις σημασία στα κουτσομπολιά;	
Βαλ	Α! ο κόσμος είναι κακός κυρά Χαΐδω! Εγώ είμαι αυστηρών αρχών. Τον τιμάω τον καπετάνιο. Δύο χρόνια τώρα, και δεν έχω ξεμυτίσει από το κατώφλι μου. Όχι να πάω σε σπίτι ξένων, και μάλιστα αγάμων!	
Γιω	Άστο Κυρα Χαΐδω, άστο. Ο συνάδελφος νάναι καλά και οι μαθητές.	
Βαλ	Πάντως χάρηκα για τη γνωριμία. Εις το επανειδείν <i>(η χήρα φεύγει κουνιστή)</i>	
Γιω	<i>(Βγάζει από το τσεπάκι του το ρολόι και το κοιτάζει..)</i> Ωρα να φεύγω και 'γω. Τα παιδιά θα με περιμένουν για το μάθημα.....	

Σκηνή 4^η Στην τάξηΜαθητές - Γιώργης
Οι μαθητές πλησιάζουν και παίρνουν τις θέσεις τους με φασαρία

Γιώ	Καλησπέρα σας	
Μαθητ	(όλοι μαζί): Καλησπεεεεερααα !!!	
Γιω	Να συστηθώ. Είμαι ο καινούριος σας δάσκαλος.....Γιώργης Περδικάκης. Δεν είμαι από τους δασκάλους που γνωρίσατε μέχρι τώρα. Θέλω να γίνω φίλος σας, και όχι τύραννος. Να σας φανώ ωφέλιμος, και όχι να σας κάμω Δειλούς και ταπεινούς. Να με σέβετε και να με αγαπάτε, και όχι να με τρέμετε. Δεν επιθυμώ να με μισήσετε, όπως εμίσησα εγώ μερικούς από τους δασκάλους μου. Δεν θα απαιτώ να μαθαίνετε μεγάλα πράγματα, που δεν θα σας αφήνουν καιρό να παίζεται, όπως το απαιτεί η ηλικία σας. Αλλά αυτά τα λίγα, εννοώ να τα μαθαίνετε καλά. Θα κάνουμε τη δουλειά μας με το μαλακό, και όχι με ξύλο και βρισιές, όπως άλλοι δάσκαλοι. Σας παρακαλώ, μη με αναγκάσετε να πιστέψω ότι έχω άδικο, και ότι οι άλλοι δάσκαλοι έχουν δίκιο. Σύμφωνοι λοιπόν;	
Μαθ.	(όλοι μαζί) Σύμφωνοι...	
Γιω	Λοιπόν παιδιά, θα αρχίσουμε με τα αρχαία Ελληνικά. Ανοίξτε τα βιβλία σας στη σελίδα 7. Αίσωπος..... Διάβασε εσύ παιδί μου, στη άκρη...	
Ζαφειρώ	Λύκος λιμώττων περιήει ζητών τροφήν. Γενόμενος δε κατά τινα τόπον ήκουσε παιδίου κλαίοντος και γραός λεγούσης αυτώ : “ παύσαι του κλαίειν”	
Γιω	“Λύκος λιμώττων περιήει ζητών τροφήν” Ποιο είναι το ρήμα σ’ αυτήν την πρόταση;	
Μανωλάκης:	Κύριε, κύριε... το “λύκος”	
Γιω	(Κοιτάζει σκονάκι) Λύκος μαύρος να σε φάει. Άλλος, άλλος για το ρήμα;	
Ερμιόνη	Κύριε δάσκαλε, το όπλο για τον λύκο το φέρατε;	
Γιω	Ποιόν λύκο παιδί μου, μη μας μπερδεύεις (πάλι σκονάκι)... Το ρήμα ψάχνουμε. Δεν κυνηγάμε λύκους; Άλλος για το ρήμα;	
Μανούσος	Το “περιήει” κύριε	
Γιω	Σωστά! Ποιος “περιήει”;	
Μανούσος	Ο “λύκος” κύριε.	
Γιω	Μπράβο παιδί μου	
Μανωλάκης (ρωτάει την Ζαχαρούλα)	Τι έκανε καλέ ο λύκος;	
Ζαχαρούλα	Ξέρω εγώ; Έφαγε την κοκκινোসκουφίτσα	
Γιω	“Ζητών τροφή”	
Ζαχ	Δεν στα ‘πα εγώ; την έφαγε	

Τους διακόπτουν οι αγριοφωνάρες και τα ραπίσματα από την διπλανή αίθουσα. Ακούγεται ο ήχος μιας σφαλιάρας και ο Πολύδωρας να λέει: **Κούτσουρα, παλιόπαιδα, κτήνη!**

Γιω	Τι γίνεται εδώ; Τι φωνές είν’ αυτές;	
Μανούσος	Πάλι τους δέρνει	

(Ηχος από βίτσα – κραυγές του μαθητή – και η φωνή του Πολύδωρα:)

Θα γράψεις εκατό φορές: «Το τετράγωνο της υποτεινούσης ισούται με το άθροισμα των τετραγώνων των δύο κάθετων πλευρών. Αύριο να τάχεις έτοιμα»

Ερμιόνη	Τώρα έβγαλε το μαστίγιο	
Γιω	Το μαστίγιο;	
Μανωλ	Ναι, είναι βέργα από κρυνιά!	

Γιω	Θεός φυλάξοι! <Οι σωματικές ποινές έχουν καταργηθεί σε όλον τον πολιτισμένο κόσμο, γιατί ταπεινώνουν το μαθητή, και πληγώνουν τη φιλοτιμία του.	
Ζαφειρώ	Έτσι ξέρει αυτός να διδάσκει. Τα νέα συστήματα δεν τα γνωρίζει. Ξέρει μόνο ότι πρέπει να μαθαίνουν γράμματα οι μαθητές...	

(Το κουδούνι τους διακόπτει.....)

Ζαχαρούλα	(προς Ερμιόνη): Είδες για το όπλο που δε σου απάντησε;	
Ερμιόνη	Ναι καλέ. Γιατί;	
Μανωλάκης	Κυνηγός είναι, αλλά άσχετος. Στο χωριό λένε ότι δεν πιάνει τίποτα. Όλα του φεύγουν.	

19 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ Σκηνή 5^η

<p><i>Η Μαριγώ συνεχίζει να διαβάζει δυνατά το γράμμα του αδελφού της</i></p> <p>..... Γρήγορα κατάλαβα ότι η νευρικότητα του συναδέλφου οφειλόταν και σ' έναν ακόμα λόγο, ίσως τον πιο σπουδαίο. Ήταν ερωτευμένος Μου το εξομολογήθηκε μια μέρα, όταν α οι σχέσεις μας ήταν ακόμα ομαλές</p>	
--	--

Ο Πολύδωρας έχει έρθει στη τάξη του Γιώργη. Τα παιδιά έχουν φύγει.

<p>Πολ Αχ, αχ, αχ! Γυναίκες... Όλες ίδιες είναι... Βέβαια εδώ, τις περιορίζει ο φόβος...αλλά αν παρουσιαστεί ο κατάλληλος άντρας, και η κατάλληλη ευκαιρία.... τέλος πάντων... Παντού ίδιες είναι....</p>	
--	--

Από το παράθυρο φαίνεται να περνάει κουνιστή η Φωτεινή. Την κοιτάζουν και οι δύο

Πολ	Την ξέρεις αυτήν;	
Γιω	Μωρ' αυτό μπορεί να τρελάνει και Διευθυντή!	
Πολ	Η Φωτεινή του Δετορογιώργη είναι!	
Γιω	Νοστιμότατο κορίτσι!	
Πολ	<p>Λοιπόν μάθε ότι μου έχει ριχτεί χονδρικώς και τόσο φανερά, που φοβάμαι να μην βρώ κανένα μπελά. Μια βραδιά, περνώντας έξω από το σπίτι τους, ακούω μια φωνούλα που μου φώναζε από το παράθυρο “Δάσκαλε! δάσκαλε!” Κοιτάζω από το παράθυρο, δε βλέπω τίποτα. Πάω να προχωρήσω, και πάλι: “Δάσκαλε, δάσκαλε!”..... Καμία ψυχή στο παράθυρο. Επιτέλους όμως, με τα πολλά, πρόλαβα και είδα το κεφαλάκι της τη στιγμή που το τραβούσε πίσω. Μου έπαιζε το κρυφτό. Από τότε, όπου με συναντήσει δε λογαριάζει αν την βλέπουν και μου ρίχνει κάτι ματιές, και κάτι χαμόγελα . . . Είναι θεότρελο το παλιοκόριτσο.</p>	
Γιω	Βρέ δάσκαλε, μήπως έβαλε στο νού της να σου προμηθεύσει κανένα βρωμόξυλο, για να γελάσει καλύτερα;	
Πολ	‘Α μπα! Είναι αθώα η κακομοίρα, αλλά ζωηρή.	
Γιω	Ξέρω και γω; Και οι αθώότερες γυναίκες έχουν πονηριές	
Πολ	<p>Ξέρω τι σου λέω εγώ. Η αθωότητα αυτή, την κάνει να είναι τόσο τολμηρή και απρόσεκτη. Εγώ δεν της έδωσα κανένα θάρρος. Αλλά όσο την αποφεύγω, τόσο πιο τολμηρή γίνεται. Πρίν μερικές μέρες, την συνάντησα κάτω στο ποτάμι. Ήταν με την μικρότερη αδελφή της. Ξέρεις τι μούπε όταν πέραναγε δίπλα μου; “Δε με παίρνεις και μένα στο σχολειό, να μάθω γράμματα;” Τελευταία άρχισε νάρχηται και έξω από το σχολείο. Αυτή η αυλή εκεί έξω είναι δική τους. Δεν έτυχε ποτέ να την δεις; Φοβάμαι ότι κάποια μέρα θα μπει και μέσα στο σχολείο.</p>	
Γιω	Και αν έρθει, εσύ τι θα κάνεις;	
Πολ	<p>Θα φύγω από την πίσω πόρτα! (Και νάσου η Φωτεινή στο παράθυρο. Ρίχνει κλεφτές ματιές και στους δύο)</p>	
Πολ	Νάτη πάλι!	
Φωτεινή	<p>(μια στον ένα, και μια στον άλλο) ... Δάσκαλε, δάσκαλε..... ...Δε με παίρνεις και μένα στο σκολειό να μάθω γράμματα ; (Οι δάσκαλοι κοιτάζονται με απορία)</p>	

...Γράμματα σπουδάματα, του θεού τα πράματα.... !!! (Η Φωτεινή γελάει και φεύγει, κοιτάζοντας τον Γιωργή...)		
Πολ	Εσένα κοιτάξε, ή μου φάνηκε;	
Γιω	Αααα δεν είσαι μόνο ερωτευμένος..... Είσαι και ζηλιάρης. Εε ;	
Πολ	Α... παμπόνηρε! Νομίζεις ότι μπορείς να με γελάσεις! Προχτές περνώντας από την τάξη σου, την είδα που σου έκαμνε νεύματα από το παράθυρο ... και συ κρυφογελούσες.	
Γιω	Σε διαβεβαιώ.... δεν πήρα είδηση...	
Πολ	Πήρες, πήρες! Τελικά αυτό που είπες έγινε Η Φωτεινή ετρέλανε τον διευθυντή	
Γιω	Ποιόν διευθυντή;	
Πολ	Τέλος πάντων, γιατί μου το κρύβεις; Δεν μου έχεις εμπιστοσύνη; ‘Η μήπως σου πέρασε η ιδέα ότι την αγαπώ εγώ ; (Γελάει ψεύτικα και λέει τα παρακάτω με νευρική ταχύτητα) Δεν τρελάθηκα ακόμη να μπλέξω μ’ αυτό το τρελοκόριτσο. Να κινδυνεύει ακόμα και η ζωή μου. Στο κάτω - κάτω δεν είναι και τίποτα το σπουδαίο! Δύο μάτια έχει μόνον, και τίποτα άλλο. Προχτές που την είδα στο ποτάμι, τη σιχάθηκα. Κάτι πόδια σαν ξύλα. ! ‘Αντε παράτα με χριστιανέ μου.... Και να με σκοτώσουνε για χάρη της, δε θάναι και μεγάλη ζημιά! Θα ησυχάσω από τη παλιοζωή και τα βάσανα..... Αλλά θα μου τη φορτώσουν δια της βίας. Και τότε, φαντάσου να έχω σύζυγο, μια χωριάτισσα, που ούτε να μιλήσει δε ξέρει! Ωραία ζωή θα περάσω! Κυρία με ανδρικό βρακί, γαλάζιο, όπως τα φοράνε οι χωριάτισσες, και δε ξεχωρίζουν από τους άντρες! Την είδες τις καθημερινές, όταν φοράει αυτό το απαίσιο ρούχο; Φρίκη!	
Γιω	Λοιπόν, σου πέρασε η ιδέα ότι την αγαπώ εγώ;	
Πολ	Δεν είναι ιδέα! Είμαι σίγουρος! Το είδα με τα μάτια μου	
Γιω	Είδες με τα μάτια σου; Τί είδες ; Είμαι περίεργος	
Πολ	Ωχ αδελφέ, κοροϊδεύομαστε; Αφού τά ‘χεις μυστικά. Εγώ δεν επιμένω να μάθω μυστικά που άλλωστε τα γνωρίζω! Απλά, με πειράζει που δεν μούχεις εμπιστοσύνη. Αλλά ας είναι (Ο Πολύδωρας κάνει να φύγει)	
Γιω	Στάσου βρε αδελφέ! Οι υπόνοιές σου είναι εντελώς αβάσιμες. Μόνον μια ή δυο φορές έχω συναντήσει τη Φωτεινή, Και αυτές τυχαία στο δρόμο. Αφού καλά-καλά δεν έχω προσέξει αν ήταν τα μάτια της γαλανά ή μαύρα....	
Πολ	Σ’ ευχαριστώ που με θεωρείς και κουτό... Βρε αδελφέ, για στραβό με περνάς, ή θέλεις να με πείσεις ότι ονειρεύομαι πώς τάχα κοιτάζει το παράθυρό σου και πώς τάχα σου κάνει νεύματα;	
Γιω	Την είδες να κάμνει τέτοια πράματα;	
Πολ	Την είδα λέει; Την βλέπω κάθε μέρα	
Γιω	Ε, τότε, ή ονειρεύεσαι πράγματι, ή αυτή δεν είναι καλά! Εγώ δεν την είδα ποτέ, και επομένως τα νεύματα τα κάνει προς τον τοίχο!	
Πολ	(ανακουφισμένος) Τότε στα αλήθεια, ή τρελή είναι, ή τάχει ψήσει με κάποιον από τους μαθητές σου	
Γιω	Λές; Αποκλείεται !	

Καθώς διαβάζει η Μαριγώ, ο Γιώργης ντύνεται επίσημα, παριστάνοντας τον γαμπρό (πολυθρόνα- καλόγερος)

Η Μαριγώ συνεχίζει να διαβάζει δυνατά το γράμμα του αδελφού της

. . . Κι αν με κοίταζε Μαριγώ μου η Φωτεινή, αυτόν τι τον ένοιαζε;
Γιατί τόση αγανάκτηση και ταραχή, αφού όπως έλεγε, αυτός δεν την αγαπάει,
και μάλιστα τη θεωρούσε και επικίνδυνη και ήθελε να την ξεφορτωθεί;
Είχες δίκιο όχι μόνον την αγαπούσε, αλλά ζήλευε κιόλας!
Δηλαδή ζήλευε εμένα!
Φοβόταν μην του την πάρω! Ίσως είχε και δίκιο!
Μήπως δεν ήμουν καλύτερος από κάθε άποψη;
(Παρεμβαίνει η Μαριγώ και βέβαια είσαι Γιώργη μου! Παλικάρι ζηλευτό!)
Έκανε πολύ άσχημα να με προκαλέσει.
Βεβαίως ούτε το κορίτσι είναι τρελό, ούτε αυτός ονειρεύτηκε.
Το κακόμοιρο το κορίτσι, με κοιτάει, προσπαθεί να τραβήξει την προσοχή
μου, αλλά εγώ κάνω τον αφηρημένο, ότι τάχα δεν την βλέπω...
Αλλά αυτή η τακτική με αποβλάκωσε .
Έτσι καθώς περνούσαν οι μέρες, τα δυο μου μάτια δεν έφταναν.
Χρειαζόμουν τρία!
Ένα για τους μαθητές μου ,
ένα για το σκονάκι,
και ένα για τη Φωτεινή!

27 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ Σκηνή 6η

Η τάξη του Γιώργη.. Οι μαθητές μπαίνουν με φωνασκίες στην τάξη. Έχουν μεγάλη διάθεση για πειράγματα

Ζαχαρούλα:	Τι ; Πού' ναι το όπλο σήμερα; Δεν έχει κυνήγι;	
Ζαφειρώ:	Τί ομορφιές είν' αυτές σήμερα, κύριε δάσκαλε!	
Ερμιόνη:	Σα γαμπρός είστε σήμερα κύριε!	
Μανωλάκης:	Σκάστε ρε! Κοιτάχτε έξω από το παράθυρο!	

(Σκάει μύτη η Φωτεινή.....)

Ζαφειρώ	Μήπως είσαι ερωτευμένος, κι οι ματιές σου είναι θολές....	
Γιώργης	Ησυχία παρακαλώ!	

(Γυρίζει προς το παράθυρο στρώνοντας τη γραβάτα του. Η Φωτεινή του γυρίζει αδιάφορα την πλάτη της.)

Φωτεινή:	A, να χαθείς;	
Γιώργης	(Σύξυλος ο Γιώργης.... Ξεροβήχει τάχα αδιάφορα) ΕεεεΛοιπόν παιδιά, τί λέγαμε;	
Μανούσος:	Δεν λέγαμε κύριε... Τώρα θα πούμε....	
Γιω	(ξεροβήχει πάλι ...) Λοιπόν... σελίδα , σελίδα ... σελίδα ...	
Μανούσος	42 κύριε.....	
Γιω	(Κείμενο περί έρωτος. Διαβάζει με ύφος....) “τις δ' αγροίωτις θέλγει νόον αγροίωτιν επεμμένα σπόλαν ουκ επισταμένα τα βράκε' έλκην επί των σφυρών”	
Ερμιόνη	Τι είναι αυτά κύριε... Κινέζικα;	
Μανωλάκης	Εγώ κάτι για βράκες άκουσα...	
Γιω	Ποια Κινέζικα βρε παιδιά... Η αρχαία μας γλώσσα είναι... Ακούστε τι λέει “ Ποιο κοριτσάκι από το χωριό, μαγεύει το μυαλό μου....	
Ζαφειρώ	Η Φωτεινή, η Φωτεινή...	
Γιω	... ντυμένο με χωριάτικα φορέματα ...	
Ζαχαρούλα	... με το γαλάζιο το βρακί.....	
Γιω	... και δε ξέρει απ' τον αστράγαλο επάνω, το ρούχο να σηκώσει;	
Μανωλάκης	Ξέρει! Ξέρει !!!!	

(Στο παράθυρο εμφανίζεται ωχρός ο Πολύδωρας)

Γιώργης (χαμηλόφωνα:)	A.. να χαθείς βλάκα! Και δε λες ότι την αγαπάς;	
Πολ	Εγώ ή εσύ; (Ο Πολύδωρας εξαφανίζεται από το παράθυρο...Ο Γιώργης σκύβει και φωνάζει προς το μέρος του)	
Γιω	Οφείλω να σου πώ, πως έχεις λάθος... λάθος.... λάθος	
Πολ	(ακούγεται από μακριά) Καμιά σχέση μαζί σου δε θέλω πιά, καμιά!	
Γιω	(Ξεροβήχοντας) Πού είχαμε μείνει; (Χτυπάει το κουδούνι) Α! το κουδούνι!	

(Τα παιδιά βγαίνουν ξεφωνίζοντας Στο παράθυρο και πάλι ο Πολύδωρας ωχρός....)

Πολ	Συγνώμη... Ήρθα να σου ζητήσω συγνώμη... Φέρθηκα άσχημα.. αλλάείμαι δυστυχισμένος... Πολύ δυστυχισμένος.....	
Γιω	“Ελα μην κλαίς βρε παιδάκι μου... ολόκληρος άντρας... Είσαι που είσαι άσχημος! Μην γίνεσαι ασχημότερος!	
Πολ	Την αγαπώ! Την αγαπώ σαν τρελός! Λυτήσου με.	

	Ορκίσου μου πώς δεν την αγαπάς, ότι θα παύσεις να την αγαπάς, ότι θα παύσεις να τη βλέπεις...	
Γιω	Σε βεβαιώ και πάλιν ότι δεν την αγαπώ, ούτε και αυτή μ' αγαπά. Αλλά αφού θέλεις να ορκιστώ, ορίστε. Σου δίνω το λόγο της τιμής μου! Θέλεις τίποτες άλλο;	
Πολ	Όχι, ευχαριστώ! Θα σου είμαι αιωνίως ευγνώμων! Διότι με σώζεις!	
Γιω	ΑΕΙ, πήγαινε τώρα να κοιμηθείς. Να πάψει μια και καλή αυτή η κουβέντα, γιατί την βαρέθηκα!	
<p><i>Η Μαριγώ συνεχίζει να διαβάζει δυνατά το γράμμα του αδελφού της</i></p> <p>... Επεράσαμε έτσι ειρηνικά μερικές βδομάδες. Παρατήρησα ότι ο δάσκαλος ήθελε να μου μιλήσει για τον έρωτά του, αλλά δεν του έδινα θάρρος. Έτσι συνέχισε να με υποψιάζεται με κάθε τρόπο.....</p>		

12 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ Σκηνή 7^η (Στο καφενείο)

Πολ	Δε σας τάλεγα εγώ, πάτερ;	
Παπάς	Ναι, ναι παιδί μου. Σπανίως τον βλέπουμε στην εκκλησία. Υλιστής και άθεος! Ενώ εσύ....	
Πολ	Κάθε Κυριακή εκκλησιάζομαι πάτερ.	
Παπ	Λαμπρόν παράδειγμα προς μίμησιν... Ενώ αυτός; Τι παράδειγμα δίνει στους μαθητές του; Ακούγεται μάλιστα ότι η διδασκαλία του δεν είναι και εντελώς ορθόδοξος ...	
Πολ	Έχετε δίκιο. Τις προάλλες τον άκουσα εγώ ο ίδιος να κατηγορεί το βιβλίο των θρησκευτικών στους μαθητές του. Έλεγε ότι είναι ακατάλληλο για την ηλικία τους, επειδή είναι γραμμένο σε αρχαίζουσα γλώσσα...	
Μητέρα	Α! γι' αυτό τους υπαγόρευσε περίληψη σε απλή γλώσσα	
Πρόεδρος	Τι να πει κι αυτός ο κακομοίρης που του έχει φορτώσει τα περισσότερα μαθήματα .	
Πολ	... τα οποία είναι ανίκανος να παραδώσει . . . Άσε που θέλει να έχει χρόνο για να κυνηγάει μπεκάτσες	
Μητέρα	Δε μαθαίνουν βρε αδελφέ τα παιδιά μας ! Άδικα χάνουν τον καιρό τους... Μαθαίνουν μόνα τους τα παιδιά...	
Παπάς	Γιάντα τσ' έχουμε τσι δασκάλους; Για να τωσε δείχνουμε;	
Χαϊδω	Ξύλο χρειάζεται ! Κανένα χαστούκι, ή καμιά βιτσιά πότε-πότε κακό δεν κάμει.	
Παπάς	Σαν τα' αφήσεις αδιαφέντευτα, είναι θες να κάνουνε;	
Μάνα	Παιχνίδια και παλαίματα, Παιδιά είναι, παιχνίδια θα κάνουνε. Τι λες και σύ κύριε Επιθεωρητά;	
Επιθ	Αφήστε τον άνθρωπο να κάνει τη δουλειά του όπως ξέρει..... Ο Δάσκαλος έχει νέα μέθοδο. Το ξύλο τ' αφήκανε πια σ' όλον τον κόσμο. Τι, γαϊδούρια είναι τα παιδιά να τα δέρνουν; Και πώς αυτοί οι δαρμένοι και ντροπιασμένοι, θα γενούν άντρες του πολέμου, να πολεμήσουν αύριον την Τουρκιά;	

Σκηνή 8^η

(Στην αίθουσα του Γιώργη...όπου είναι μόνος του ο Πολύδωρας...)
Μπαίνει έξαλλος ο Γιώργης. Τον ακολουθούν τα αγόρια της τάξης)

Μανωλάκης	Να, ο κύριος Πολύδωρας ήτανε! Κυνηγούσε μ' ένα χοντρό μαδερι τα σκυλιά σας!	
Γιω	Αλήθεια είναι; Λέγε! Είναι αλήθεια;	
Πολυδ	Ή θα τα δέσεις αυτά τα σκυλιά., ή θα τα σκοτώσω! Δεν είναι κατάσταση αυτή. Το σχολείο το κατάντησες στάνη...	
Γιω	Και βέβαια στάνη είναι, αφού εσύ το κτήνος είσαι εδώ!	
Πολ	Προς Θεού, σκέψου. Μας βλέπουν οι μαθητές!	
Γιω	Αυτό να το σκέφτεσαι εσύ, ραδιούργε. Που με συκοφαντείς ασύστολα σα γραϊδίο, και προσπαθείς να ξεσηκώσεις με καταχθόνια ψέματα τους απλούς ανθρώπους...	
Πολ	Ποιος, εγώ; Να μου φέρεις εδώ μπροστά μου αυτόν που είπε ότι αξεστόμησα έστω και έναν πικρό λόγο για σένα	
Γιω	Δεν χρειάζομαι καμιά απόδειξη. Ξέρω καλά τί λές, και είμαι βέβαιος ότι τα λες. Δεν φοβάμαι τις συκοφαντίες σου. Τις περιφρονώ. Εκείνοι που με διόρισαν σ' αυτήν τη θέση, ξέρουν καλά ότι είμαι φοιτητής του Πανεπιστημίου...ενώ εσύ τί είσαι; Και για να ξεκαθαρίζω μαζί σου... Σου απαγορεύω να παραδίδεις στην τάξη μου. Εγώ είμαι ο Προϊστάμενος εδώ. Από τώρα, εγώ θα διδάσκω και την αριθμητική. Θα μπορούσα να ζητήσω από την Επιθεώρηση να σε παύσει. Δεν θα το κάμω όμως, γιατί δεν είμαι κακός άνθρωπος εγώ....	
<p><i>Μαριγώ συνεχίζει να διαβάζει δυνατά το γράμμα του αδελφού της</i></p> <p>... Κι έτσι, κόπηκε κάθε σχέση μαζί του. Όμως σαν να μην μου έφταναν όλα τ άλλα, είχα πλέον και την αριθμητική. Το πείσμα και η ανάγκη μου έδωσαν την απαραίτητη καρτερία, αλλά δεν μπορούσαν να δώσουν και στη μνήμη μου την απαραίτητη πειθαρχία των αριθμών. Ποτέ δεν τα πήγαινα καλά με την αριθμητική σαν μαθητής Πώς να την διδάξω τώρα;</p>		

29 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ Σκηνή 9η

(Στην τάξη. Οι μαθητές δεν έχουν εμφανιστεί ακόμα...Ο Γιώργης μονολογεί)

Γιω	Πώς γίνεται τώρα... Πρώτα τα κρατούμενα και μετά η αφαίρεση, ή πρώτα η αφαίρεση και μετά τα κρατούμενα; Ε, στην ανάγκη θα εφαρμόσω τη μέθοδο της αυτομόρφωσης. Θα βάλω τον Μανούσο και τη Ζαχαρούλα να κάνουν το μάθημα (κουδούνι, μπαίνουν οι μαθητές....) Πώς τα πήγατε; Δεν πιστεύω να σας δυσκολέψανε οι πράξεις; Παιχνιδάκια είναι . . . Εσύ Μανωλάκη... Έλα στον πίνακα	
Μανωλ:	Ε.... δεν μπόρεσα κύριε...	
Καλά, καλά....	αλλά να προσπαθείς περισσότερο...Έλα εσύ Μανούσο...	
Μανούσος:	(.. με μεγάλη έπαρση..) Αν ο διαιρετέος είναι 19.608 και ο διαιρέτης 8, τότε το ηλίκιον είναι 2.451, και το υπόλοιπο μηδέν...	
Γιω	Εύγε Μανούσο. Τόσο μικρό πράμα και σε ντρόπιασε βρε Μανωλάκη. Και τώρα όλοι μαζί να κάνετε τη διαίρεση 445 δια 23574..	

Όλοι προσπαθούν. Ο Μανούσος αφρίζει... Η Ζαφειρώ έχει σκύψει από ντροπή στο θρανίο της..

Γιω	Αφήστε το, αφήστε το... Στο κάτω-κάτω καταργούμε την διαίρεση... Αυτό εξάλλου απαιτεί και η σύγχρονη παιδαγωγική μέθοδος. (παίρνει φόρα..) Η σύγχρονη παιδαγωγ.....	
Μανούσος	Το βρήκα!	
Γιω	Τι εύρηκες ω Αρχιμήδη! Σήκω να μας δείξεις!	
Μανούσος	Το βρήκα. Να κάνετε εσείς τη διαίρεση. Να τη μάθουμε καλύτερα!	
Γιω	Α! Μανούσο... Αυθαδιάζεις με αυτόν τον τρόπο.... Αλήθεια, γιατί δεν με χαιρέτησες εψές στην πλατεία;	
Μανούσος	Εχαιρέτησα κύριε....	
Γιω	Τόσον καλά εχαιρέτησες, που εγώ δεν σε άκουσα... Δεν δέχομαι ανταρσίες.... (χαστούκι). Τι νόμισες. Επειδή είσαι καλός μαθητής, έγινες και ίσος με τον δάσκαλο; (και βγαίνοντας από τη τάξη προς Μανούσο). Και να μου μαθαίνεις καλύτερα το μάθημα ...	

Η τάξη.... Το δίκανο στον τοίχο. Ακούγονται κελαηδίσματα. Ο Γιώργης αρπάζει το δίκανο και φεύγει. Οι μαθητές αλληλοδιδάσκονται και αλληλοδέρνονται

Ερμιόνη	Τι είναι αυτό που δε φοβάται ούτε βροχή ούτε λιοπύρι, και τρέχει στα βουνά με το δίκανο ψηλά;	
Μανούσος	Ποιος είν'αυτός που τρέχει μαινόμενος στους κάμπους στα βουνά....	
Ζαχαρούλα	... πυροβολών κατά παντός πτερωτού, μεγάλου ή μικρού	
Μανούσος	...φαγωσίμου ή μη;	
Μανωλάκης	Ποιόν τρέμουν και φοβούνται τα κοράκια – οι μπεκάτσες – οι γύπες – τα σπουργίτια	
Ζαφειρώ	... οι κουκουβάγιες και οι νυχτερίδες;	
Ερμιόνη	Ποιόν; ποιόν;	
Όλοι μαζί:	Το δάσκαλον το Γιώργην τον καλόν...	

(Ο Γιώργης επιστρέφει ξεφυσώντας, οπότε ακούγεται άλλο πουλί)

Γιω	Μια στιγμή.... (πυροβολεί από το παράθυρο....)	
Μανωλάκης	Κύριε, Κύριε, να πάω να το φέρω;	
Ερμιόνη	Κύριε , νάτο κι άλλο πουλί...	
Γιω	Πού, πού;	

Μανούσος	Επέρασε...πάει προς τα κάτω...	
Γιω	Εσείς συνεχίστε το μάθημα με την αλληλοδιδασκτική μέθοδο... εγώ έρχομαι σε λίγο... Μανούσο! Κάτσε στο πόδι μου... (φεύγει...)	

<i>Μαριγώ συνεχίζει να διαβάζει δυνατά το γράμμα του αδελφού της</i>		
<p>Ήταν τόση η μανία μου με το κυνήγι, ώστε επιστρέφοντας μετά τη δύση του ήλιου, πυροβολούσα νυχτερίδες και κουκουβάγιες. Με κατέλαβε δε μία περιέργεια να τα φάω όλα αυτά τα πετούμενα, ακόμα και αυτά που οι άνθρωποι δεν τα τρώνε ...</p>		

11 ΜΑΡΤΙΟΥ Σκηνή 10η :

(Καφενείο. Η καφετζού Χάϊδω, ο Αστυνόμος,, ο γέρων, η Φωτεινή. Ο Γιώργης φέρνει ένα θήραμα...)

Χάϊδω	Καλώς τονε! Καιρό έκανες να φανείς... Τί κάνει μωρέ η Φωτεινούλα; Μεγάλωσε το κοριτσάκι, ή ... έτσι μου φάνηκε ;	
Γέρων	Μεγάλωσε κυρα-Χάϊδω.... κι αλοιμόνο σε μένα... γρήγορα θα μου το πάρουν από τα χέρια μου...	
Γιω	Γειά σου κυρα-Χάϊδω! (Προς όλους τους θαμώνες) Καλημέρα σας....	
Χάϊδω	Πάλι κουκουβάγια θα φας;	
Γιω	Ναι, ναι! "Γλαύκαν ψητήν". Είπαμε να τα δοκιμάσουμε όλα...	
Αστυν	Εμείς τρώμε και νυχτοκοράκους, και γύπες κυρ-δάσκαλε....	
Γιω	Νυχτερίδες τρώτε;	
Γέρων	Ε! σαν τύχουνε...	
Γιω	Τότε, τί δεν τρώτε, μωρέ;	
Αστυν:	Ότι δεν έχουμε...	
Γιω	Κυρά Χάϊδω... Ετοίμασε εσύ τη κουκουβάγια για το βράδυ... με λίγο κρασάκι... θα είμαι στο σχολείο... Καλημέρα σε όλους....	

Στην αυλή της η Φωτεινή κρατάει μια γλάστρα με λουλούδια... ο Γιώργης πλησιάζει στο παράθυρο του σχολείου....

Γιω	Καλημέρα Φωτεινή... Δε μου πετάς ένα λουλούδι κι εμένα;	
Φωτ	(άγρια) Σου ρίχνω και τη γλάστρα αν θές! (κάνει να φύγει)	
Γιω	Πες μου, γιατί μ' εχθρεύεσαι;...Κακό δε σουκάμα ποτέ...	
Φωτ	Θα μ' αφήσεις ήσυχη; Άσε με επιτέλους (ναζάκια, και ένα χαριτωμένο γελάκι)	
Γιω	Δεν είσαι λοιπόν κι ολότελα κακιά. Τι ωραία που γελάς.... (απλώνει διστακτικά το χέρι του έξω από το παράθυρο...)	
Φωτ	Τα χέρια σου κοντά, γιατί θα σύρω μια φωνή, που θα μαζευτεί όλο το χωριό. Τρία ξαδέλφια μου είναι επτά παρακάτω..... Αλοιμόνό σου!	
Γιω	Γιατί βρε Φωτεινή... Δε μπορούμε να γίνουμε φίλοι, ποτέ;	
Φωτ	Ποτέ!	
Γιω	Τόση ομορφιά και τόση κακία, πώς βρίσκονται μαζί;	
Φωτ	Ετσά θέλω! Αλήθεια, τι κάνει ο μπάρκας;	
Γιω	Ποιος μπάρκας;	
Φωτ	Ο άλλος δάσκαλος καλέ. Ο μπάρκας... Ο Αιθίοπας	
Γιω	Α! ο αιθίοπας... Και γώ που νόμιζα ότι είναι από την Ουγκάντα... Ώστε λοιπόν αυτόν αγαπάς...	

Μαριγώ συνεχίζει να διαβάζει δυνατά το γράμμα του αδελφού της

Σε λίγες μέρες, βρεθήκαμε στο πανηγύρι του χωριού.. Ήταν και ένας νεαρός εκεί. Περίπου εικοσιδύο χρονών, και πολύ όμορφος. Το κάλλος του έκανε εντύπωση. Ήταν ξανθός και γαλανομάτης. Σπάνια χαρίσματα για τα μέρη μας. Έλαμπε ολόκληρος.. Μιλούσε κάθε τόσο με τον Δετορογιώργη, τον πατέρα της Φωτεινής. Υπέθεσα ότι ήταν συγγενείς

3 ΑΠΡΙΛΙΟΥ Σκηνή 11η

Την ώρα που διαβάζει η Μαριγώ, διακρίνονται σκηνές από το πανηγύρι.....

Γιώργης: (προς γέροντα, δείχνοντας τον νεαρό): Ποιος είν' ετούτος;	
Γέρων: Είναι ξενοχωριανός. Πάνω από τον Πρασέ. Βουνίσιος. Γιός του Σαριδογιάννη. Μεγάλος πολεμιστής ο πατέρας του. Μεγάλο τζάκι. Κι ο γιός μοιάζει του κύρη του. Ωραίος άντρας λεβέντης.....	
Γιώργης: Και είστε συγγενείς;	
Γέρων: Όχι ... μα και μεις από τον Πρασέ κατεβήκαμε ... Γνωριζόμαστε... Γιατί ρωτάς;	
Γιω. Μού φάνηκε πως μοιάζει της κόρης σου, της Φωτεινής.... και πώς τονε λένε;	
Γέρων: Σταυριανό. Έτσι τονε λένε ...	

Σκηνές από χορό (συρτός Κρητικός....) Σκηνή με Φωτεινή και Σταυριανό. Πέφτει από τα μαλλιά της Φωτεινής ένα λουλούδι. Σκύβει ο Σταυριανός να το σηκώσει... Σκύβει και η Φωτεινή... Τα βλέματά τους συναντιούνται. Κοιτάζονται όλο νόημα....

Γιω Για δες, για δες.... Έπεσ' ο νιός στο φίλημα, κι η κόρη στα παιχνίδια... (Ο Γιώργης αποχωρεί ...)	
Γέρων Τί έχεις δάσκαλε; Μην είσαι άρρωστος;	
Παρεμβαίνει η Μαριγώ λέγοντας δυνατά: Τι άρρωστος...ερωτευμένος είναι . Ερωτευμένος.... Αχ !	

17 ΜΑΙΟΥ ΣΚΗΝΗ 13η

Μπαίνουν οι μαθητές και....στην τάξη γίνεται χαμός! Φασαρία, πειραχτικά γέλια...
Εμφανίζεται η Φωτεινή στο παράθυρο....

Ζαχαρούλα:	Δάσκαλε, δάσκαλε ...	
Μανωλάκης	.. μία τρυγόνα...	
Γιώργης:	(με αδιάφορα τάχα ύφος) Βρε παιδιά! Μην είστε τόσοι αγάριστοι προς ένα δάσκαλο που σας αγαπά, και που έφερε στο σχολείο σας την νέα μέθοδο της αυτοδιδασκτικής... Μην είστε ανόητοι... Θέλετε να σας βασανίζω και να σας χτυπώ σαν τον κύριο της διπλανής αίθουσας; Και αν σας δέρνω, πώς θα γίνετε Περήφανοι πολεμιστές, να λευτερώσετε την πατρίδα; Δεν θα το κάμω αυτό το κακό, ακόμα και αν εξακολουθήσετε να μου δίνετε αφορμές....να ανακατεύετε σε πράγματα που δεν σας αφορούν Να ασχολείστε με τα μαθήματά σας. Λοιπόν Μανωλάκη, έμαθες το εκείνο το κείμενο απ' έξω ;	
Μανωλ	Μάλιστα κύριε... να το πώ;	
Γιω	Λέγε	
Μανωλ	Σώσος και Σωσώ, Σώτερ, Σοι Τον δ' ανέθηκαν. Σώσος μεν σωθείς, Σωσώ δ' ότι Σώσος εσώθη	
Γιω	Μπράβο Μανωλάκη. Πές μας τώρα και την μετάφραση....	
Μαν	Εεεε	

Ο Πολύδωρας διακόπτει το μάθημα...έχει μείνει η σκιά του.. Αδύνατος, έχουν ασπρίσει τα μαλλιά του, αξιολύπητος)

Πολυδ	Μπορώ να διακόψω; θέλω να μιλήσουμε..	
Γιω	Παιδιά... Έξω.... Διάλειμμα	
Μανωλ	Κύριε... τη μετάφραση;	
Γιω	Την άλλη φορά ... Ασε τώρα...Διάλειμμα...	
Πολύδ	Γιώργη, σε παρακαλώ να μ' ακούσεις...	
Γιω	(ξερά) Σ' ακούω.	
Πολ	Είμαι πολύ δυστυχισμένος...	
Γιω	(ξερά) Το βλέπω.	
Πολ	Ή θα πεθάνω ή θα μου στρίψει..... Εσύ μπορείς να με σώσεις... Από σένα εξαρτάται... Ξέρω πως δεν έχεις κακή ψυχή. Ξέρω ότι δεν θα λογαριάσεις που σε λύπησα, και που σ' έβλαψα ίσως... Ξέρω και γώ; Θα με θεωρήσεις ως ένα άνθρωπο δυστυχή και δεν θ' αρνηθείς να με σώσεις.....	
Γιω	(και πάλι ξερά) Ό,τι μπορώ το κάνω.	
Πολ	Εσύ δεν την αγαπάς. Το κάνεις για να με πεισμώνεις ή για να περνάς τον καιρό σου. Λοιπόν, σύρε χέρι....	
Γιω	Θα εννοήσεις ότι ζητάς τ' αδύνατα μόλις σου πώ ότι την αγαπώ... Και αν η σωτηρία σου εξαρτάται από αυτό... θα απελπιστείς.	
Πολ	(με φωνή που σβήνει) Όστε λοιπόν την αγαπάς....	
Γιω	Την αγαπώ, σου είπα. Έγινες εσύ η αφορμή να την προσέξω και να την αγαπήσω. Τώρα τι να σου κάνω;	
Πολ	Αλλά εγώ πήρα την απόφαση να την ζητήσω από τον πατέρα της.	
Γιω	Δυστυχώς σε πρόλαβα και σ' αυτό	
Πολ	Την εζήτησες;	
Γιω	Μα... ξέρω και γω; Αλλά, τέλος πάντων, ζήτησέ την, κι αν σε θέλει σου την χαρίζω... Έχεις την πεποίθηση ότι το κορίτσι σε θέλει, και ότι σε προτιμά από μένα;	
Πολ	(με έντονη φωνή) Εγώ μία πεποίθηση έχω... Και αυτή η πεποίθησή μου	

	είναι, ότι ενόσω εγώ ζω, τη Φωτεινή δεν θα την πάρει άλλος! (Ο Γιώργης γελά) Και μην γελάς, γιατί αυτά δεν είναι αστεία... Σκέψου ότι έχεις να κάνεις με έναν απελπισμένο... με έναν που έτσι κι αλλιώς είναι χαμένος....	
Γιω	Οι απελπισμένοι ας κάνουν καλά με την απελπισία τους... Εγώ απελπισμένος δεν είμαι.	
Πολ	Είσαι όμως ο αίτιος της απελπισίας μου, και πρέπει να το σκεφτείς πολύ καλά.	
Γιω	Δηλαδή;	
Πολ	Δεν θα πάω μόνος μου. Θα	

(Τους διακόπτει ο γέρων – Δετορογιώργης, ο πατέρας της Φωτεινής)

Γέρων	Καλημέρα σας κύριοι δάσκαλοι... Ίντα έχετε; Σαν αγριεμένοι μου φαίνεστε... Σας άκουσα που φωνάζατε. Μαλώνετε και του λόγου σας;	
Γιω	Α μπα....τίποτε.... Μιλούσαμε για δουλειές του σχολείου....	
Γέρ	Α.... και η δική σας δουλειά μπελαλίδικη είναι... Έχετε στην κεφαλή σας τόσα κοπέλια Και απ' ότι λένε... και κοριτσόπουλα ... που τα φοβήθηκε, ακόμα κι ο πειρασμός... Ας τ' αφήσουμε αυτά.... Να σας πω γιατί σας ψάχνω... (με επισημότητα) ... Ήρθα εδώ κύριοι δάσκαλοι να σας καλέσω στο γάμο της θυγατέρας μου της Φωτεινής...(κατάπληκτοι οι δάσκαλοι). Γίνεται την ερχόμενη Κυριακή. Δόξα νάχει ο Θεός, κάνω ένα γαμπρό....	
Γιω-Πολ:	(μαζί, με μια φωνή) Ποιόν;	
Γέρ	Το Σταυριανό του Σαριδογιάννη, από τον Πρασέ... Νοικοκυρόπουλο κι όμορφο παλληκάρι... Άτυχε να τονε δείτε... Ήρθε πολλές φορές στο χωριό... Μειείχε γαμπρός, έτσι που τονε θέλω..... το λοιπός είστε καλεσμένοι.... (απομακρύνεται..)	
Γιω	(προς Πολύδωρα και άγρια). Τ' άνοιξες τώρα τα στραβά σου; 'Η μήπως νομίζεις ακόμα ότι σου κάνω αντιπολίτευση στον έρωτά σου;	
Πολ	Συγχώρεσέ με αδελφέ... πού να φανταστώ ότι αυτό το κορίτσι είναι σατανάς;	
Γιω	Σου ομολογώ ότι τώρα στο τέλος με είχες πεισμίσει και αποφάσισα για τα καλά να σε στέψω αυτοκράτορα.... αλλά το αποτέλεσμα ήταν να την πάθω και εγώ... Με κορόιδεψε και μένα. Μπράβο της. Πολύ καλά μας έκανε... Άστα τώρα αυτά.... Τι λες να φάμε;	
Πολ	Τι θες να φάμε... Δεν μας φτάνουν οι χυλόπιτες;	

<i>Μαριγώ συνεχίζει να διαβάζει δυνατά το γράμμα του αδελφού της</i>		
<p>Ήμουν σχεδόν ευχαριστημένος από το αποτέλεσμα. Σιγά, άρχισα να ξαναβρίσκω το αρχικό μου κέφι</p> <p>Η λύση αυτή με ανακούφισε, έστω και αν ταπεινώθηκα. Κατάλαβα ότι ο έρωτάς μου ήταν κατά μεγάλο μέρος πείσμα. Μόλις έπαψε το πείσμα, είδα τι πήγαινα να πάθω. Αντί να αγανακτώ με τον Σταυριανό, τον ευγνωμονώ σα σωτήρα μου. Η Φωτεινή του ταίριαζε. Καλά έκανε να τον προτιμήσει...</p>		

13 ΙΟΥΝΙΟΥ Σκηνή 14η :

Ο γάμος της Φωτεινής. Παρόντες όλοι πλην Πολύδωρα και
 Στο τραπέζι του γάμου, με τα ποτήρια σηκωμένα, όλοι δίνουν ευχές
 “ Να ζήσετε, να ζήσετε... “Μία γυναικεία φωνή τραγουδάει αργά:
 “ Σήμερα γάμος γίνεται σ’ ωραίο περιβόλι...”
 Κάποιος καλεί να τραγουδήσουν η νύφη κι ο γαμπρός...

Σταυριανός	Το δέντρο οπού' ναι στο βουνό, όλ' οι καιροί τ' ορίζουν, Την όμορφη την κοπελιά, όλοι την τριγουρίζουν . Σαν τί το θέλει η μάνα σου τη νύχτα το λυχνάρι, οπό' χει μες στο σπίτι της, τ' Αυγούστου το φεγγάρι...	
Φωτεινή	Της θάλασσας τα κύματα, τρέχω και δεν τρομάζω, κι όντας σε συλλογίζομαι, τρέμω κι αναστενάζω...	
Γιω	Εγώ' λεγα βρυσούλα μου, πως τρέχεις για τα μένα μα συ έτρεχες και πότιζες, όλα τα μαραμένα...	
Σταυρ	Μα σύ' σαι μια βασίλισσα, π' όλον τον κόσμο ορίζεις σα θέλεις παίρνεις τη ζωή, σα θέλεις την χαρίζεις....	
Φωτ	Τί να σου πώ τί να μου πείς, εσύ καλά γνωρίζεις, και την ψυχή και την καρδιά, εσύ με την ορίζεις...	
Γιω	Εγώ' λεγα κι η μέλισσα, είν' καλό πουλάκι, μ' αυτή έχει μέσα το γλυκό, κι απ' έξω το φαρμάκι...	
Σταυριανός:	Κατωμερίτικο πουλί, έλα στα πάνω μέρη, οπού' ναι το νερό κρυό, και δροσερό τα' αγέρι	

Ο Επιθεωρητής σηκώνεται και ζητάει τον λόγο.....

Επιθ:	Ε! να σας διακόψω για λίγο.... Να μας ζήσουν οι νιόπαντροι... Και στις χαρές όλων των αστεφάνωτων... Μέσα σ' αυτές τις χαρές μας, σας φέρνω ακόμα μία.... 'Ελα δω κοντά μου κύριε Περδικάκη... Το Σχολείο σας αξίζει τα συγχαρητήριά μου... Δεν περιμέναμε από ένα μικρό σχολείο τέτοια πρόοδο. Βγήκαν τα αποτελέσματα των εξετάσεων των μαθητών.... Οι μαθητές του σχολείου σας, πήγαν καλύτερα ακόμα και από τους μαθητές της Πρωτεύουσας... Φαντάζομαι πόσον εκοτιάσατε κύριε Περδικάκη....	
Γιώργης	Πράγματι εκοτιάσα πολύ, είναι αληθές... αλλά σήμερα λησμονώ τους κόπους μου.....	
Επιθεωρητής	Αλήθεια... ο άλλος δάσκαλος πού είναι... να τον συγχαρώ και αυτόν;	
Γέρων:	Τον ψάξαμε για τον γάμο.... Πουθενά...	
Πρόεδρος:	Ακούστηκε πως γύρισε στα μέρη του	
Μάνα:	Έμαθα πως εμπάρκαρε, μετανάστης....	
Βαλεντίνη	Σαν να τρελάθηκε μου φαίνεται... Τελευταία το μάτι του γυάλιζε..	
Καφετζού:	Τι' ναι αυτά που λές κυρα Βαλεντίνη. Άκουσα πως παντρεύτηκε στο χωριό του....	

(Σηκώνεται ο αστυνόμος, πολύ σοβαρός...)

Αστυνόμος:	Δεν παντρεύτηκε, κρεμάστηκε...	
Επιθεωρητής:	Άσε αστυνόμε Παντρεύτηκε, κρεμάστηκε... το ίδιο είναι...	

(το γλέντι συνεχίζεται.....)

THE END